

SETMANARI REPUBLICÀ AUTONOMISTA

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Corró, 28 - 2.ºn

Sotscripció: Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.
ANUNCIS, INTERCAL·LATS I REMITITS
Preus convencionals

Col·legi de Segona Ensenyança de Granollers

Dirigit pel doctor don Pere Rumbau

Idiomes : Comerç : Magisteri

Pensionistes i externs

Comentari polític

La llei sobre l'espionatge

Diguem ambigüament «sobre l'espionatge» perquè ens sembla un renecc massa grós dir «contra l'espionatge», com l'ha anunciada el govern de «notables... cíncics» (ja hem trobat el substantiu adequat) que l'actuació del funest Cierva — no la opinió pública — va posar al Poder en l'històrica Nit dels Dolors, dia 21 de març passat.

No. No és una llei contra l'espionatge la llei aprovada amb aquest títol, sino tot el contrari. Es una llei que rebaixa la pena als espies a una modesta multa de 20,000 pessetes i menaça a la premsa que ha denunciat als criminals amb una altra de 100,000 pessetes. Es una llei regressiva que mantindrà eternament en sospens les garanties que ens concedeix una Constitució que hem perdut de vista, amb la prèvia censura i violació de correspondència. En Cambó ha complert el programa. Ell va dir que en aquestes Corts apoiaria la reforma de la Constitució, i, si ressucitessin els liberals del segle passat, ja no la coneixerien. Are ja poden promulgar-se per real decret, lleis que modifiquen el contingent de l'Exèrcit, que representen augments de gastos en el pressupost; ja poden tancar-se als diputats per qual-

sevol suposat delictes perquè les Corts no protesten quan aixó passa: ja queda establerta per temps indeterminat la prèvia censura. Ja vivim dins d'una Constitució que no coneixem, de tant reformada.

La llei d'espionatge s'aprova quan empleats públics están a la presó acusats de delictes d'aquesta mena. Aquesta llei no és res més que una corda tirada al náufreg Brabo Portillo i un alicient per als organitzadors d'una xarxa d'espionatge que prompte ens deixarà sense barcos, sense dignitat i sense vergonya. Ha començat per perdre-la el govern que va venir a pacificar esperits, a restablir la normalitat pública, ben perjudicada per l'anti-monàrquic Cierva i companys «providenciales» que varen venir al món per a salvar-nos, donant-nos «equidad y justicia».

La discussió del projecte

Aprovat ràpidament en el Senat, mentres, els «avis» de la patria feien migdiada, va passar al Congrés el projecte de la avui llei contra l'espionatge i, com és de suposar, la seva sola lectura ja provocà fortes protestes que han continuat, fins a la retirada del Congrés dels diputats d'esquerra i els pocs liberals que han sostingut les seves conviccions.

L'ex ministre Juli Burell, demòcra-

ta de gran independència de criteri, pronuncià un discurs que fou una enèrgica condemnaçió de la política que segueix l'actual govern. Es el 1909 que torna — digué. — No es el 1909, sino els temps de l'absolutista Ferrán VII els que tornen. Els espanyols estem sense Constitució, sense llibertats, en poder d'un govern reaccionari que va a l'anul·lació de la llibertat de pensar.

Frases ben dures per al projecte digué amb energia l'albista senyor Armíñan, que posaren en perill l'unitat del gabinet, però el senyor Alba deixà agafar-se per les paraules d'en Dato, qui hàbilment comprometé a tots els ministres per a evitar que algú dels anomenats liberals, amb un xic de dignitat no es conformés a la maniobra d'amorçadar a la premsa.

Eu Prieto digué un dels seus millors discursos. Plè de lògica, amb la convicció de fer un acte de civisme, va combatre el projecte, demostrant que és un atentat a la llibertat.

En Nougués, al defensar el seu vot particular, atacà de ferm al govern, demostrant la seva constitució reaccionària. En Marcell Domingo va dir una de les seves més enèrgiques frases, reflexe del pensar de les esquerres espanyoles.

A última hora i abans de la votació, varen retirar-se els diputats reformistes,

republicans i socialistes i alguns liberals.

El projecte s'aprova per majoria de vots. El remat, com sempre, va portar-se disciplinat.

Nota informativa: El rei va aplassar el viatge a Santander per a poder firmar la llei així que sortís aprovada del Congrés. I va esperar-se fins a la matinada del dia 7.

Què passarà?

Es difícil endevinar-ho. La majoria del país s'ha pronunciat en contra de la llei, malgrat la seva aprovació. La premsa està escandalitzada, però no creiem que de moment s'alteri l'ordre públic. A Madrid hi hagueren lleugers desordres, però la cosa per ara no passarà a més. Hi ha curiositat de conèixer l'aplicació de la llei per a veure fins on arriba la desaprensió d'un govern suïcida.

En l'ordre polític sí que podrien passar contingències. Sembla que els diputats d'esquerres no volen tornar al Congrés i això, digui el que vulgui en Villanueva, té molta importància. Es negar l'eficàcia de l'actual Parlament, puix sense oposició no té raó d'existir.

ESTEVE SARROCA

Notes i comentaris

13 de juliol de 1912

Es, aquesta, una trista efemèrides per a la nostra vila. Aquella nit — una nit fosca i plujosa, — gent incivil va cometre un acte que no té cap atenuant. Un any abans, a Sant Feliu del Llobregat la sang va córrer. Els hereus d'en Savalls, que enyoraven la guerra, es lluíren de debò allí. I la «batalla» de Sant Feliu menaçava reproduir-se a Granollers. Els fanàtics que anaren a aquella vila a córrer la pólvora, s'havien fixat en la nostra i esperaven fer de Granollers teatre de les seves heroicitats. Per a evitar-ho, la nit del 13 de juliol s'havia de fer un míting i acabà, tot just començat, en cruent tragèdia. Sense que res podés justificar-ho, els jaumins feren irrupció a La Unió Lliberal on es manifestaren tal com són. I, víctimes de la tragèdia, caigueren morts dos homes, un d'ells el nostre correligionari en Miquel Masó. Després, altres han anat caient, ferits de mort des d'aquella nit fosca i plujosa.

Tinguem per als desaparescuts un record pietós, i fem que els nostres actes, d'ara i de sempre, siguin constant reprovació del procedir d'aquella gent incivil.

Serà una sorpresa, per als molts que vénen a passar les tardes dels dies festius entre nosaltres, veure en les nostres botigues uns lletrers vermellosos que diuen: *Descanso dominical: Cerrado*.

Es que l'alcalde s'ha proposat fer complir la llei, cosa que, parlant en plata, vol dir que

ha començat seriament per a ell un calvari, si és que de debò vol que es compleixi. Perquè, fa tant bonic fer burla de la llei! Oh, i és tant plaent deixar a la dona i als aprenents a la botiga, el diumenge a la tarda, i trobar després unes pessetes més en el calaix! Tothom, el que més i el que menys, ja ha rumiat com ha d'implir-la, la llei. I la rojor dels cartelllets semblarà feta a posta perquè no es transparenti en ells la vergonya de veure com és de negra l'ànima de molts botiguers.

Nosaltres hem sigut aprenents i l'hem viscuda la vida del pobre betes-i-fils carregat de duros i de gana. I són tants els betes-i-fils que hi hà en el món, que si l'alcalde no ha sigut aprenent i no ha gosat quatre anys de descans dominical fent volar els coloms i treballant en l'aseo del galliner, no el creiem prou capàs de aconseguir que cada diumenge a la tarda puguin respirar una estona amb tota llibertat les dones dels nostres botiguers i els aprenents que glateixen i es migren, en el portal de la botiga, veient com passen els que tenen la sort de treballar en fàbriques o tallers.

La Comarca, en son darrer número declara les seves simpaties per l'Orfeó Granollerí. I fa una ressenya *verídica e imparcial* de la festa que aquesta important secció de «La Unió Lliberal» va celebrar la nit de Sant Pere. Com és lògic, l'Orfeó va cantar molt malament; i tot plegat va ésser un fracàs. Hi van faltar els *vftores, lílles, hurras, cascadas de aplausos, torrentes de entusiasmo desbordante, ovaciones trepidantes e inanerrables* i altres excessos més que fan tant boniques e *ingentes* les festes que es fabriquen, per a regal de l'esperit, els del «Centre Catòlic». I als savis de La Comarca no els va plaure que el nostre Orfeó — que ells estimen molt — cantés *La mort de l'escolà*. Com igualment s'haurien dolgut si no s'havés cantat la cantat la sentidíssima elegia del mestre Nicolau, o una obra del mateix gènere, profundament religiós.

Res, cada hù estima a la seva manera!

Els savis de La Comarca deixant-se portar del seu excessiu amor al nostre Orfeó, senyalen que hi havia errades en els cartells anunciadors de la festa. Són els únics que poden fer-ne d'això, de correctors, perquè fins ara la gent es creia escriure bé escrivint *El asombro de Damasco* i *La nit de l'Amor*, per exemple, i ells — o el què és igual, els que redacten els programes del «Centre Catòlic», — han descorbet, des del dissabte passat, que la sarçuela d'en Luna es titula *Sombra de Damasco* i que la popular obra d'en Rusiñol i en Morera, es diu *La nit de la Mort*.

Això sí que és ser savil

En aquesta nota no es creguin pas que seguim parlant dels savis de La Comarca. No! Serà un comentari a la memòria d'en *Cara brut*, el gós filarmònic que l'estrignina l'ha fet víctima de la seva galofreria. I que no s'ofengui ningú perquè fem la *necrologia* d'un gós. Què té d'estrany, això, aquí on hi ha qui diu que aviat semblarà una *jauría suelta*?

Altremet, el nostre herdi se'l mereix un comentari, perquè ell almenys no mocejava a ningú per compte d'altre; ell, dignificava la classe. I era de la classe superior. Tenia més intel·ligència ell sol, que molts directors de *diarls*, o d'això que hi hà qui en diu *diaris*. I era amic dels seus amics, dels músics. On eren

ells, en *Cara brut* no hi faltava. Anava als assaigs en les hores d'*acadèmia*; assistia a les passades, als concerts i als balls; feia de convidat en les festes de carrer i anava d'augment a les festes majors, sempre que no havia de prendre bitllet de ferrocarril. Els semblarà estrany, però ell coneixia els alcaldes de tota la comarca, els sarauistes de més renom i sobre tot les cuines de tots els hostals de la rodalia. No havia avorrit el pollastre i el conill, encare, però poc se n'hi faltava. I la més bona condició que l'adornava, era la seva cordura i el no malparlar de ningú. Ah! Ell no ho feia això que es veu cada dos per tres, que un gós es posa a lladrear en contra del seu amo, després que s'hi ha enfitat! Oh, i molt menys encare l'hauria mocegat! Era gós, però no mereixia ésser-ho.

Nosaltres, que en la nostra vida només hem sentit passió per a criar *papes marietes*, ens dol que en *Cara brut* no hagi deixat successió coneguda, i no ens defugim de treballar per al foment de la cria de gossos, si són com ell.

PER TERRES ANDALUSES

FILOSOFIES CIUTADANES

Però, és que és una virtut, la caritat, o és un egoisme de l'esperit que creu desfer-se d'una gran responsabilitat al practicar la suposada virtut?

Veieu — per exemple — un senyor elegantment vestit que entra en un restaurant i es posa a menjar. Un pobre des del carrer, amb cara de llàstima i ademans d'home cansat de tot, li demana una almoïna. Al cap d'una estona, el senyor elegant que menja, es treu una moneda de coure i la dona al captaire.

Quins movils l'han impulsat a realitzar aquell acte caritatiu?...

Ha sigut perquè la visió miserable i bruta del pobre li donava mal gust a les viandes o perquè profunditzant més, comprèn els desnivells socials i ha volgut enganyar a la consciència donant almoïna al pobre, és dir, per a acallar un remordiment que li neix?...

En tots dos casos, es porta com un perfecte egoïsta, com un home sense escrúpols que accepta l'existència de la misèria, no procurant curar-la, sino alimentant-la, donant-li medis per a que continui signant amb una gran culpa a la Humanitat, egoïstament organitzada.

O és, pot-ser, que posseeix, aquell senyor, la virtut de la caritat i es condol de la desgràcia d'aquell miserable acceptant-la com una cosa fatal, impossible d'evitar, apaïbant-la momentàniament per a fer el què s'en diu una obra de misericòrdia?...

Fa mal fet. Per a seguir el camí de Crist, dona una moneda als pobres, quan el què hauria de procurar és que no existissin. Tants invents, tant Progrés, tanta civilització que ha guanyat l'Humanitat i encare continua tant miserablement organitzada, amb els mateixos egoïsmes de sempre, amb l'imperfeció dels primers temps.

I es celebren esplèndides *Kermesses* i s'organitzen *Festes de la Flor*, i sotscripcions i Tómbols benèfiques; totes aquestes festes on la Caritat es disfreça amb indumentària luxosa i coverta de joies. Així, el què pot lograr, és augmentar la misèria, organitzant-la industrialment. Alguns casos s'han donat i es donen, de pobres professionals!...

Aquestes reflexions me feia, tot deambulant pels carrers de la ciutat, al sentir, a la porta de la Catedral, els plors d'una pobra dona que amamantava a un infant, al veure l'aspecte miserable d'un vellet que, quatre passes més amunt, implorava una almoïna i a un jove de gran estatura, amb aparells ortopèdics als colles, sense braços, i al contemplar arreu la multitud de criatures que es fiquen pels caïès a collir borilles i demanar terrocets de sucre a la porta dels establiments; en una paraula, al veure aprop la llaga purulenta d'un món que es destrou per ambicions i egoïsmes innobles i rastres.

XIXU

DE COL·LABORACIÓ

DIVAGANT

Vingué la primavera. Quin temps més bonic ens porta la primavera! Per arreu s'extén amb flors i catifes de verda molsa. No haveu sortit mai dejorn per les boscuries i vernedes?... Que bé s'està allí, amb la flaire que llencen les mil variades flors que allí es reuneixen! Que bé, allí, amb el cant del rossinyol i de la cadenera! Allí, en aquells moments, l'ànima hi queda ubriagada, semblant talment que un es trobi en país desconegut on tot és pau i amor. Allí, es gosa una pau desconeguda dintre del poble, perquè tot és allí harmonia entre les aus que poblen aquelles boscuries. Allí es gosa pau que tindria d'ésser l'enveja dels homes, d'aquests homes que estan desangrant-se en mig dels camps d'Europa, en mig d'uns camps que tindrien de donar vida a tota una generació i en lloc de donar vida serveixen de tomba a milers d'homes que la perderen en horrible combat.

Quina alegria tingueren moltes famílies, en llurs cases, quan s'apropava la primavera d'altres anys i podien veure's tota la família voltats de flors i acompanyats del cant d'algún rossinyol! Però, des de que va esclatar la guerra, totes eixes cases on abans tot era alegria, ara és tot tristesa, tot és dol, perquè en la que no el pare, un germà o bé un fill han deixat la vida en eixa cruenta guerra que està assotant a tot el món.

Els nostres avant-passats tenien el costum de dir: «Bona és la guerra, lluny de nostra terra». Però nosaltres devem dir: «Maleïda sigui la guerra, tant si és aprop com lluny de la nostra terra.»

A. MASAT

NOVES

Comptes municipals

L'altra setmana rebérem una relació de l'estat econòmic de l'ajuntament a fi de 1917 i a fi del passat mes de maig. En aquesta relació es detalla que el deute municipal, al començar aquest any, pujava a 209,162·21 pessetes i que en els cinc mesos transcorreguts des de gener a últims de maig se n'han pagat, d'aquella quantitat, 24,470·04 pessetes, ademés d'haver-se atès totes les atencions per a la bona marxa de l'administració.

Com és de suposar, cridà fortament la nostra atenció la quantiosa suma del deute municipal a fi de l'any passat, en comparació amb el que pujava a l'acabament de l'any 1913, amb

el qual, segons diu «El Vallès Nou», es porta una diferència de 96,483·55 pessetes.

I, el mateix que fa «El Vallès Nou» en son darrer número, s'ens acut a nosaltres preguntar: Com s'ha fet i qui l'ha fet aquest deute?

Tenint en compte que en l'estat publicat no s'especifica en quin dels quatre anys que van des del 13 al 17, va augmentar tant extraordinàriament el deute municipal, creiem, el mateix que l'aludit colega, que es fa necessari aclarir bé aquest punt, per a saber a qui Granollers haurà de donar li les gràcies.

Esperem, doncs, comentar els comptes de referència, fins a saber si el deute va créixer durant l'administració Tardà (anys 1914-15), o si és en els anys 1916-17, quan estaren al front de l'alcaldia els senyors Torras i Pujol, que va endarrerir-se el nostre ajuntament.

El nou Hospital i Assil

Don Josep Pibernat, tresorer de la Junta de construcció del nou Hospital i Assil, en va enviar una relació de les quantitats recaudades fins al 21 de juny per a la construcció de dit benèfic establiment i de les pagues fetes fins a aital data. Pugen, els ingressos, a 54,935·25 pessetes i les pagues fetes a 83,475·97 pessetes. La diferència que es veu entre el que s'ha recaudat i el que s'ha pagat, l'explica el senyor Pibernat en una nota aclaratòria en la que es fan constar els següents donatius:

De don Jaume Corbera i Tiana, que ha pagat l'import total de les obres del pabelló destinat a Hospital.

Del doctor don Francesc Fàbregas Mas, que ha subvencionat amb 30,000 pessetes les obres del pabelló que servirà d'Assil als pobres desvalguts, ademés d'haver adquirit pel seu compte els mobles que ja hi han instal·lats en dit pabelló.

De don Josep Umbert (q. e. p. d.) làmines municipals per valor de 1,500 pessetes, i altres 1,000 donades pels hereus de don A. Pujol.

De don Miquel Blanxart, mort també, la oferta de dues plomes d'aigua que es vendrà al millor postor.

I de don Esteve Riera, una parcela de terreny necessària per a l'emplaçament del nou Hospital i Assil.

La capella-convent s'està construint amb part del producte obtingut amb la venda dels retauls, havent-se rebut fins avui 20,366·09 pessetes.

Acaba el senyor Pibernat fent una crida a tots els granollerins, perquè ajudin a portar a terme l'obra que a cada dia que passa es fa més necessària.

Nosaltres ajuntem la nostra veu a la del senyor Pibernat, dolguent-nos en l'ànima que hi hagi senyors que hagin de menester tantes excitacions per a una cosa que els caldria imitar només la conducta dels excel·lents patricis als quals Granollers deurà principalment la construcció de l'Hospital i Assil, així com un magnífic edifici per a escoles.

En prò de la Justícia

Per a contribuir a la subscripció que amb motiu de les denúncies fetes per «Solidaridad Obrera» contra l'odiat policia Brabo Portillo, va obrir el mentat periòdic, per a recollir per subscripció popular les 5,000 pessetes que foren precisades per a seguir l'acció judicial, un estol d'amics nostres, socis del Centre Republicà Autonomista, varen obrir una llista que fins ara ha donat el següent resultat;

Josep Sagués, 0'30; Bartomeu Pedragosa, 0'30; S. Carreró, 0'30; G. Castellsagué, 0'30; E. Serras, 0'50; F. Riera, 0'30; S. Pagés, 0'50; P. Vegué, 0'30; V. Viaplana, 0'30; J. Martí, 0'30; A. Jordana, 0'40; J. Estrada, 0'25; A. Font, 0'30; R. Xicota, 0'30; J. Font, 0'25; F. Umbert, 0'50; E. Garrell, 0'25; J. Bages, 0'25; B. Garrell, 0'50; J. Gratacós, 0'25; F. Gratacós, 0'25; J. Vila, 0'25; P. Villà, 0'25; J. Garrell, 0'50; Genís Castellà, 0'50; Esteve Franch, 0'25.

....

DESAFIOP — El senyor Julián Llobet, germà de l'ex director de l'«Orfeó Granollerí», va emprendre al nostre company director, en Pere Vegué, dient-li que anés alerta a parlar dels lladres, perquè ell estava disposat a trencar la cara d'algú.

Si això és un consell amistós, l'agraïm; però com que ens sembla una menaça intolerable, consti-li al senyor Julián Llobet, que, per a parlar de lladres, igualment que de matiners, aquí no hem de menester el seu permís, ni el de ningú.

I que parlarem del què ens sembli, com fins avui hem fet, tot pensant que el que tingui oques a ferrar, miri d'arreglar-se.

....

FESTES DE BARRI. — Els veïns del carrer de Santa Elisabet, el dilluns passat, i els del carrer de Ricoma, ahir, han celebrat amb animades diversions, la festa dels barris de Santa Elisabet i Sant Cristòfol. «La Catalana» ambdós dies i la «Unió Artística» ahir, foren les orquestres que amenitzaren les passades i els concerts i balls dels programes respectius.

....

FOOT-BALL. — Diumenge passat jogaren el reserva del «Internacional» i el primer equip del «Granollers», en el Camp d'aquest. Empataren a un goal.

Per a avui s'anuncia que jugaràn els primers equips «Europa» (campió de segona lliga) i «Granollers».

Tenim entès que es prepara un gran festival nocturn, en el Camp de Sports, que a bon segur constituirà una agradable festa popular.

....

FOC. — En el carrer de l'Alba es calà foc, la nit del dimarts, cremant-se un covert que servia de magatzem de llenya.

Amb aital motiu ens adonarem que cal reorganitzar immediatament el cos de bombers, si l'ajuntament es vol sostreure de greus responsabilitat que damunt d'ell podria caure, i que els carrers de la vila serveixen admirablement per a magatzem de llenya. O sino que ho diguin els veïns del carrer de l'Alba.

....

ATROPELL. — Per haver-se espantat l'animal que la tirava, dijous passat una tartana va atropellar al nen Josep Climent, de tres anys, en el carrer de Sant Roc, produint el fet la consegüent alarma en el veïnat. Sortosament, les ferides rebudes pel nen han sigut lleus.

....

DES DE MOLLET

El dia 21, festivitat de Sant Pere, els operaris de la fàbrica de sederes de Joan Fàbregas Jorba, foren obsequiats per dit patró amb un fraternal àpet en el Hotel-Restaurant de Santa Cristina, de Blanes. Fou una festa de la qual en guardaràn grat record tots els que hi assistiren.

— Avui es procedirà a l'obertura de l'exposició escolar de fi de curs en l'escola graduada d'aquesta localitat.

Imp. d'E. Garrell: Granollers; Telèfon 117

BANCA I BORSA

CLAVÉ, 34
GRANOLLERS

Operacions de Banca de totes classes : Negociació
i cobro d'efectes de comerç : Emissió de Xecs :
Ordres de Borsa : Negociació i cobro de Cupons

Ferràn Palau S. C.

Corresponsals del Banc de Brcelona (Sucursal 1) i del Banc Hispà Americà

SASTRERIA
de
J. Sitjes Freixas

Gran assortit en trajos de llana i fil
Preus baratíssims

Plaça Major, 27

Carruatjes de lloguer
d'en
Fortunat Casademunt

SERVEI INMILLORABLE
PREUS ECONÒMICS

Prim, 55 : Granollers

Ha tastat vostè l' **ANIS BAGES?**

PROVI'L, QUE ÉS EL MILLOR

FILL DE R. CURA FABRICANT

Fàbrica a Sant Fructus de Bages :: Despatx i magatzems a Manresa
Sucursals a Vich i a Sabadell

Representant a Granollers: JOAN FITÓ, Plassa d'en Perpinyá, 12

Cafés tostados **NAGUABO**
SUPERIORES

Son los mejores
No tienen rival

CALLE REGOMIR, 25
BARCELONA

Sucursal

1, Calle de Prim, 1
GRANOLLERS

Casa fundada en 1903

Manuel Esquius Anguera

Metge Cirurgia

Consultori:

Carrer d'En Prim, 3 :: Granollers

Telèfon 131

GASEOSES

Cervesa : Sifons : Horxates : Aixerops

CLÓTET

Instal·lació completa per a l'esterilització de la Cervesa

SYBILL

BEGUDA EXCEL·LENT

Especialitat d'aquesta casa

GRANOLLERS : Telèfon 74

SASTRERIA I NOVITATS

DOMINGO JUBANY

BARCELONA

Carrer de Sta. Agna, 22, 1.º

Café i Restaurant

de la

Estació de M. Z. A.

a càrrec de

Manuel Argemí

Se serveixen coberts des de 2'50 pessetes
Vins i licors de totes classes

Servei a domicili : Preus convencionals
Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL

en tot temps de l'any

FERRER

SASTRE

Ex-tallador de la Sastreria New-York

PELAI, 34, 1.º, 2.º : BARCELONA

L'especialitat d'aquesta casa
consisteix en el bon gust en
els genres, en el tall perfec-
cionat i en la confecció
acurada